

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 5

SPOUTÁNÍ
MAGIÍ

RICHELLE MEAD

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 5

SPOUTÁNÍ
MAGIÍ

RICHELLE MEAD

2012

Copyright © 2010 by Richelle Mead
Translation © 2010 by Katrin Chýlová
Cover design © 2010 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SPIRIT BOUND,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2010,
přeložila Katrin Chýlová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redakce: Hana Pernicová

Korektura: Lea Petrovská

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Marek Šebesta

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-824-3

*Mému skvělému agentovi Jimu McCarthymu.
Díky za všechnu tu těžkou práci.
Tyhle knihy by nespatriily světlo světa, nebýt tebe!*

JEDNA

JE VELIKÝ ROZDÍL MEZI VYHROŽOVÁNÍM SMRTÍ A MILOSTNÝM DOPISEM – dokonce i když osoba píšící ony výhrůžky tvrdí, že vás stále miluje. Ale vzhledem k tomu, že i já jsem se pokusila zabít někoho, koho miluju, zřejmě nemám právo to odsuzovat.

Dnešní dopis přišel s dokonalým načasováním, což jsem ostatně čekala. Přečetla jsem si ho čtyřikrát, a přestože už jsem měla zpoždění, nemohla jsem si pomoci a přečetla si ho ještě popáté.

*Moje nejdražší Rose,
jedna z mála stinných stránek toho, když jsi probuzena, je, že už nepotřebuješ spát; tudíž nemáme sny. Je to škoda, protože kdybych mohl snít, určitě by se mi zdálo o tobě. Nechal bych si zdát o tvé vůni a o tom, jaké to je, cítit mezi prsty tvoje tmavé hedvábné vlasy. Snil bych o tvé hebké pleti a žhavých rtech při polibku.*

Když ale nemám sny, musím se spokojit se svou představivostí, která je skoro stejně dobrá. Všechno si dovedu dokonale představit, dokonce i to, jak tě připravím o život. Je mi líto, že to budu muset udělat, ale nedalas mi na vybranou. Odmítla jsi se mnou žít navěky a prožívat věčnou lásku, takže nemám jinou možnost. Někoho tak nebezpečného jako ty nemůžu nechat naživu. I kdybych tě teď probudil proti tvé vůli, máš už mezi Strigoji tolik nepřátel, že by tě některý z nich jistě brzy zabil. Pokud tedy musíš zemřít, pak to bude mou rukou, a ne rukou někoho jiného.

I tak ti přeju hezký den a abys zvládla zkoušky – ne že bys k tomu potřebovala štěstí. Je jenom mrhání časem, když tě nutí zkoušky podstoupit. Jsi nejlepší ze všech a od dnešního večera už se budeš pyšnit značkou slibu. To samozřejmě znamená, že

až se znovu setkáme, střet s tebou pro mě bude mnohem větší výzvou – a já si to rozhodně užiju.

A my se opravdu znovu setkáme. Po maturitě odejdeš z Akademie, a jakmile se ocitneš za ochrannými stěnami, najdu si tě. Nikde na světě neexistuje místo, kde by ses přede mnou mohla schovat. Sleduju tě.

S láskou Dimitrij

Přestože mi tak „přátelsky“ popřál úspěch, ten dopis mi nepřípadal zase tak povzbudivý. Hodila jsem ho na postel a zachmuřene vyšla z pokoje. Snažila jsem se moc si jeho slova nepřipouštět, ačkoli bylo nemožné, aby mě něco takového nevydělilo. *Nikde na světě neexistuje místo, kde by ses přede mnou mohla schovat.*

O tom nepochybuju. Věděla jsem, že Dimitrij má své špehy. Když se můj bývalý učitel a milenec proměnil ve zlého nemrtvého vampýra, po nějakém čase se stal vůdcem Strigojů. Trochu jsem tuhle jeho kariéru urychlila, když jsem zabila jeho bývalou šéfkou. Mám za to, že má dost špehů i z řad lidí, kteří mě sledují, kdy překročím hranice školních pozemků. Žádný Strigoj se nemůže dostat přes ochrannou bariéru, která funguje čtyřicet hodin denně. Lidé ovšem ano. A jak jsem před nedávnem pochopila, spousta lidí dobrovolně slouží Strigojům v naději, že je jednou za odměnu promění a oni budou nesmrtelní. Těmhle lidem připadá, že věčný život stojí za to, aby zaprodali svou duši a zabíjeli jiné, aby sami přežili. Dělá se mi z nich zle.

Ale myšlenky na ně mě netrápily, když jsem kráčela trávou, která byla teď na počátku léta jasně zelená. Trápil mě Dimitrij. Vždycky jen Dimitrij. Muž, kterého miluju. Strigoj, kterého chci zachránit. Zrůda, kterou nejspíš budu nucena zabít. Láska, již jsem k němu cítila, byla pořád silná a nezáleželo na tom, kolikrát jsem si opakovala, že bych se měla pohnout se svým životem dál. Nezáleželo na tom, že si všichni myslí, že už jsem svou bolest překonala. Byl neustále se mnou, pořád jsem na něj myslela a stále jsem o sobě pochybovala.

„Vypadáš, jako by ses chystala postavit armádě.“

Zaplašila jsem svoje chmurné myšlenky. Tolik jsem uvažovala o Dimitrijovi a jeho dopisu, že jsem šla přes kampus a nevnímala

okolí. Ani jsem si nevšimla svojí nejlepší kamarádky Lissy, která se mnou s úsměvem srovnala krok. To, že mě takhle překvapila, bylo něco neobvyklého, protože spolu máme psychické pouto, díky němuž vždycky vím, kde je a co cítí. Musela jsem být opravdu hodně zamyšlená, že jsem ji nezaznamenala. A takhle zamyšlená jsem byla proto, že mě chce někdo zabít.

Obdařila jsem Lissu čímsi, co jsem považovala za přesvědčivý úsměv. Věděla, co se Dimitrijovi stalo, a věděla i to, že čeká na vhodnou příležitost, aby mě mohl zabít poté, co jsem se já pokusila zabít jeho, a nepovedlo se mi to. Dopisy, které jsem od něj dostávala každý týden, ji samozřejmě znepokojovaly. Sama měla dost starostí i bez mého nemrtvého pronásledovatele.

„Svým způsobem už stojím proti armádě,“ pověděla jsem jí. Byl už podvečer, ale teď v létě stálo slunce pořád ještě dost vysoko na nebi a zalévalo nás zlatavým světlem. Já to milovala, ale pro Moroje – mírumilovné živé vampýry, jako je Lissa – to bylo nepříjemné a oslabovalo je to.

Zasmála se a platinově blond vlasy si hodila přes jedno rameno. Sluneční svit jim dodával záři až andělskou. „Já si to myslela. Nečekala jsem, že tě to takhle sebere.“

Chápala jsem, na co naráží. I Dimitrij napsal, že zkoušky pro mě budou jen ztrátou času. Koneckonců jsem se ho vydala hledat do Ruska, kde jsem čelila skutečným Strigojům a spoustu jsem jich zabila úplně sama. Nadcházející zkoušky bych se tedy nejspíš bát neměla, ale všechna ta sláva a očekávání na mě najednou dolehly. Srdce se mi rozbušilo rychleji. Co když to nezvládnou? Co když nejsem tak dobrá, jak si myslím? Strážci, s nimiž budu bojovat, sice nejsou skutečnými Strigoji, ale přece jen jsou velmi zkušené a bojují o dost let déle než já. Namyšlenost mě může dostat do problémů, a pokud selžu, znemožním se přede všemi, na nichž mi záleží. Přede všemi, co ve mě vkládají velikou důvěru.

A ještě jedna věc mě znepokojovala.

„Bojím se, jak tyhle známky ovlivní moji budoucnost,“ řekla jsem. To byla pravda. Tyhle zkoušky byly pro strážce novice, jako jsem já, závěrečné. Zajišťovaly, že můžu u svatého Vladimíra odmaturovat a zařadit se mezi opravdové strážce, kteří chrání

Moroje před Strigoji. A také rozhodnou o tom, který strážce bude přidělen ke kterému Morojovi.

Poutem jsem vnímala, že se mnou Lissa soucítí a taky se strachuje. „Alberta myslí, že je velká šance, že bychom mohly zůstat spolu – a že budeš pořád mojí strážkyní.“

Ušklíbla jsem se. „Alberta to určitě řekla jen proto, aby mě udržela ve škole.“ Před několika měsíci jsem ze školy odešla a vydala se pronásledovat Dimitrije. Po nějaké době jsem se sice vrátila, ale v mých záznamech to asi nebude vypadat moc dobře. Navíc je tu ještě taková drobnost, a sice, že mě královna Taťána nenávidí a nejspíš se div nepřetrhne, jen aby ovlivnila moje přidělení – ale to je jiný příběh. „Alberta jistě ví, že by mi dovolili chránit tě jedině v případě, že bych byla posledním strážcem na zemi. A i tak bych měla dost mizivý šance.“

Před námi se ozývalo hlasité hučení davu. Jedno ze školních sportovních hřišť se změnilo v jakousi arénu připomínající římské gladiátorské zápasy. Vyrostly tam tribuny, některé s jednoduchými dřevěnými sedadly, jiné luxusní s vypolstrovaným sezením a plátěnými stříškami, které chránily Moroje před sluníčkem. Bojiště bylo lemováno pestrobarevnými praporky, které se třepotaly ve větru. Budovu, která vyrostla před stadiónem, jsem zatím neviděla, ale věděla jsem, že ji tam postavili. Tam čekali a nervovali se novicové. Na bojišti byly různé překážky, aby byly zkoušky náročnější. A z toho ohlušujícího povyku jsem usuzovala, že už se tam shromáždilo početné obecnstvo.

„Nevzdávám se naděje,“ řekla Lissa. Skrz pouto jsem poznala, že to myslí vážně. To byla jedna z jejích nejbáječnejších vlastností – neochvějná důvěra a optimismus, kterými prozářila i ty nejtěžší chvíle a které ostře kontrastovaly s mým cynismem. „Mám něco, co by ti dneska mohlo pomoci.“

Zastavila se a z kapsy u džínů vytáhla stříbrný prstýnek posázený kamínky, které vypadaly jako olivíny. Nepotřebovala jsem žádné pouto, abych pochopila, co mi nabízí.

„Liss..., já nevím. Nechci žádnou, ehm, neférovou výhodu.“

Lissa obrátila oči v sloup. „Takhle to přece vůbec není a ty to dobře víš. Tenhle je v pohodě, přísahám.“

Prsten, který mi dávala, byl kouzelný, nabitý vzácnou magií, kterou ovládala. Všichni Morojové umějí ovládat jeden z pěti živlů – zemi, vzduch, vodu, oheň nebo éter. Éter je ovšem nejvzácnější a během staletí upadl téměř v zapomnění. Lissa a ostatní ho objevili teprve nedávno. Na rozdíl od jiných elementů, které jsou ve své povaze fyzičtější, éter je vázán k mysli a všem druhům psychických jevů. Nikdo tomu tak docela nerozumí.

Lissa začala experimentovat s nabíjením předmětů éterem teprve nedávno – a šlo jí to skvěle. Její nejlepší schopností ale bylo uzdravování, a tak zkoušela dělat právě uzdravovací kouzla. Naposled nabila náramek, který mi popálil zápěstí.

„Tohle funguje. Sice jen trochu, ale aspoň během zkoušky ti to odejme temnotu.“

Mluvila odlehčeným tónem, ale obě jsme si uvědomovaly vážnost jejích slov. Éter jí sice propůjčoval velkolepé schopnosti, ale také si vybíral svou daň: přinášel s sebou temnotu, která se projevovala jako vztek nebo zmatek a nakonec vedla k šílenství. Ta temnota se do mě někdy vlévala skrz naše pouto. Nicméně jsme se dověděly, že s tím můžeme bojovat díky kouzlům a její schopnosti uzdravovat. To bylo taky něco, co ještě musíme zdokonalit.

Obdařila jsem ji nepatrným úsměvem, protože mě její zájem dojal. Vzala jsem si od ní prsten. Nepopálil mi ruku, což jsem považovala za slibný začátek. Byl malý, tak akorát na malíček. Když jsem si ho nasadila, necítila jsem vůbec nic. To se občas u uzdravujících kouzel stávalo. Nebo to taky mohlo znamenat, že kouzlo prostě nefunguje. Každopádně nedošlo k žádné újmě.

„Díky,“ řekla jsem. Ucítila jsem z Lissy radost. Kráčely jsme dál.

Napřáhla jsem ruku před sebe a obdivovala, jak se zelené káminky lesknou. Nebyl zrovna dobrý nápad brát si šperky do boje, který mě čeká, ale stejně si vezmu rukavice.

„Nemůžu uvěřit, že po tomhle tady skončíme a vydáme se do skutečného světa,“ poznamenala jsem, aniž bych o svých slovech předem uvažovala.

Lissa vedle mě náhle strnula a já okamžitě zalitovala toho, co jsem řekla. „Vydat se do skutečného světa“ znamená, že se

s Lissou vrhne na úkol, se kterým mi – ač nerada – slíbila pomoci už před pár měsíci.

Na Sibiři jsem se dověděla, že možná existuje způsob, jak proměnit Dimitrije zpátky na dhampýra, jako jsem já. Ale asi by to bylo zdoluhavé a taky to vůbec nemusela být pravda. A vzhledem k tomu, jak moc teď Dimitrij touží po tom, aby mě zabil, pravděpodobně nebudu mít na vybranou a budu ho muset zabít – jestli to bude buď on, nebo já. Jenže kdyby existoval nějaký způsob, jak ho zachránit, než k tomu dojde, musím ho objevit.

Jediné vodítko, které máme, abychom mohly uskutečnit tenhle zázrak, vede přes zločince. A ne jen tak ledajakého zločince – přes Viktora Daškova, královského Moroje, který kdysi mučil Lissu a napáchal spoustu dalších zvěrstev, jež nám udělala ze života peklo. Spravedlnosti ale bylo učiněno zadost a Viktor byl odsouzen na doživotí, což ovšem nyní všechno komplikuje. Pochopily jsme, že dokud bude za mřížemi, nebude mít důvod poskytnout nám informace o svém nevlastním bratrovi – jediné osobě, která kdy údajně zachránila Strigoje. Uvědomila jsem si, že Viktor by nám mohl tu informaci sdělit, kdybychom mu nabídly to, co mu ještě nikdo nenabídl – svobodu.

Ten nápad ale byl z mnoha důvodů dost pochybný. Za prvé, vůbec nevím, jestli by to šlo. Je to skoro nepředstavitelné. Za druhé, nemám ponětí, jak někoho osvobodit z vězení, a navíc ani nevím, kde Viktor sedí. A nakonec jde ještě o to, že bychom vypustily na svobodu našeho nepřítel na život a na smrt. To mohlo být zničující i pro mě, natožpak pro Lissu. Jakkoli ji to pomyšlení trápilo – a věřte, že ano –, přísahala, že mi pomůže. Za posledních pár měsíců jsem jí nesčetněkrát říkala, že může vzít svůj slib zpátky, ale ona neochvějně stála za svým slovem. Jenže když nevíme, ve kterém vězení Viktora drží, na jejím slibu možná nakonec ani nezáleží.

Pokusila jsem se vyplnit trapné mlčení, které mezi námi zavládlo, a začala jsem mluvit o tom, jak velkolepě příští týden oslavíme její narozeniny. Moji řeč ovšem přerušil Stan, jeden z mých instruktorů. „Hathawayová!“ vyštěkl. „Je od vás hezké, že se k nám přidáte. Tak rychle dovnitř!“

Lissinu mysl ihned opustily myšlenky na Viktora. Spěšně mě objala. „Hodně štěstí,“ zašeptala. „Ne že bys ho potřebovala.“

Stanův výraz mi prozradil, že moje desetivteřinové rozloučení s Lissou bylo o deset vteřin delší, než být mělo. Na vyjádření díky jsem se na ni usmála a vydala se za Stanem, zatímco Lissa odešla za našimi kamarády na tribunu.

„Máte štěstí, že nepřijdete na řadu hned ze začátku,“ zavrčel. „Lidi dokonce uzavírají sázky, jestli se vůbec ukážete.“

„Vážně?“ podivila jsem se potěšeně. „A jaký je kurs? Pořád si to ještě můžu rozmyslet a taky si vsadit. Aspoň bych si vydělala nějaký kapesný.“

Zpražil mě pohledem přimhouřených očí a nebylo třeba, aby mi cokoli říkal. Vešli jsme do budovy, kde se čekalo, což bylo hned vedle bojiště a naproti tribunám. V uplynulých letech mě vždycky ohromovalo, kolik práce se k těmhle zkouškám váže. Teď když jsem všechno viděla zblízka, můj údiv se nijak nezmenšil. Bouda, kde čekali novicové, byla ze dřeva a měla i střechu. Vypadala, jako by byla součástí stadiónu odjakživa. Postavili ji rychle a stejně tak rychle ji po zkouškách zase rozeberou. Dveře byly dost široké, aby jimi mohli pohodlně projít tři lidé, a nabíze-ly částečný výhled na bojiště, kde už úzkostlivě čekala jedna moje spolužačka, až ji zavolají. Byla tam spousta různých překážek, které měly ověřit naši rovnováhu a koordinaci pohybů při boji s dospělými strážci, kteří budou číhat za rohy a různými překážkami. Na jednom konci bojiště vyrostly dřevěné stěny vytvářející temný labyrint. Všude možně visely sítě a vratké plošiny, které měly otestovat, jak dokážeme bojovat za ztížených podmínek.

Několik noviců se nahrnulo do dveří. Doufali, že když budou pozorovat ty, co přijdou na řadu před nimi, něco z toho pochytí. Já ne. Vydám se tam naslepo a pustím se do všeho, co si na mě přichystají. Kdybych sledovala zápasy, ještě bych mohla zpanikařit. Teď jsem potřebovala jenom klid.

Tak jsem se opřela o zeď v boudě a pozorovala novice kolem. Zdálo se, že opravdu přijdu na řadu jako poslední. Uvažovala jsem, jestli na mě lidi prosázeli hodně peněz. Někteří spolužáci postávali v hloučcích a tiše si špitali. Jiní prováděli rozehřívací a protahovací cviky. Další stáli s instruktory, kteří jim udíleli

poslední rady. Profesoři mluvili ke svým studentům naléhavě. Neustále ke mně doléhala slova jako *soustřeď se a uklidni se*.

Při pohledu na instruktory se mi svíralo srdce. Ještě před nedávnem jsem si to představovala úplně jinak. Myslela jsem, že tu budu stát s Dimitrijem a on mi bude radit, abych to brala vážně a při boji si zachovala chladnou hlavu. Od té doby, co jsem se vrátila z Ruska, mě radami zásobovala Alberta. Jenže ta jakožto kapitánka byla už dávno na bojišti, kde měla plno práce. Neměla čas přijít sem a držet mě za ruku. A kamarádi, kteří by mě mohli utěšit – Eddie, Meredith a další – měli co dělat sami se sebou. Byla jsem sama.

Bez Alberty, Dimitrije a kohokoli jiného jsem si připadala bolestně osamělá. Tohle není správné. Neměla bych být sama. Měl by tu se mnou být Dimitrij. Takhle to mělo být. Zavřela jsem oči a na okamžik si představila, že tu se mnou opravdu je. Stojí jen kousek ode mě a povídáme si.

„Neboj, soudruhu. Tohle zvládnou i se zavázanýma očima. To si piš, že jo. Nemáš něco, čím bys mi je mohl zavázat? Když budeš hodnej, dovolím ti, abys mi je zavázal osobně.“ Jelikož se tahle fantazie odehrávala bezprostředně po sexu, bylo pravděpodobnější, že by mi šátek z očí spíš sundal – a další součásti oděvu jakbysmet.

Dokonale jsem si dovedla představit, jak by zoufale zavrtěl hlavou. „Rose, připadá mi, že každý den s tebou je mojí osobní zkouškou.“

Ale věděla jsem, že by se usmál. Povzbuzoval by mě a díval se na mě s hrdostí, až bych se vydala na bojiště. To by bylo všechno, co bych potřebovala, abych tuhle zkoušku zvládla.

„Medituješ?“

Ten hlas mě překvapil. Otevřela jsem oči. „Mami? Co tady děláš?“

Přede mnou stála moje matka, Janine Hathawayová. Byla o pár centimetrů menší než já, ale přesto by dokázala přeprat někoho dvakrát většího. V opáleném obličejí měla nebezpečný výraz a nikdo by ji jistě netoužil vyzvat na souboj. Hořce se na mě usmála a jednu ruku si dala v bok.

„Vážně sis myslela, že se na tebe nepřijdu podívat?“

„Nevím,“ přiznala jsem. Připadala jsem si trochu provinile, že jsem o ní pochybovala. Za posledních pár let jsme spolu nebyly moc ve styku. Až po událostech z poslední doby – a většinou to byly zlé události – jsme k sobě začaly nacházet cestu. Většinou jsem ale stejně nevěděla, jaký z ní mám pocit. Na jedné straně jsem si připadala jako malá holka, která potřebuje mít mámu u sebe, a na druhé straně jsem byla teenager, který ji odsuzuje za to, že mě opustila. Plácala jsem se mezi tím. Taky jsem si nebyla tak docela jistá, že jsem jí odpustila, když mě jednou při tréninku „omylem“ praštila. „Myslela jsem, že máš na práci důležitější věci.“

„Tohle bych si v žádném případě nenechala ujít.“ Kývla hlavou směrem k tribunám a její kaštanové kudrlinky se rozletěly. „Ani tvůj otec by si to nenechal ujít.“

„Cože?“

Rozběhla jsem se ke dveřím a vykoukla ven. Na sedadla jsem sice neměla moc dobrý výhled, protože na bojišti bylo množství překážek, ale i tak mi to stačilo. Tamhle je: Abe Mazur. Se svým černým plnovousem a smaragdově zeleným šátkem přes košili byl nepřehlédnutelný. Dokonce jsem zahlédla i jeho zlatou náušnici. V tomhle vedru se musel pěkně pařit, ale aby byl stylový, klidně se kvůli tomu trochu zapotí.

S matkou mám jen náznak nějakého vztahu a s otcem nemám vztah absolutně žádný. Poznala jsem ho teprve v květnu a to jsem ani nevěděla, že jsem jeho dcera. Všichni dhampýři mají jednoho rodiče Moroje a on byl ten můj. Pořád jsem nevěděla, co si o něm mám myslet. Zůstával pro mě záhadou. Proslýchalo se, že je zapletený do nějakých ilegálních obchodů. Lidé kolem něj nadělali, jako by lámal kosti na potkání. Ačkoli jsem ničeho takového nikdy nebyla svědkem, vůbec by mě to nepřekvapovalo. V Rusku mu říkali Zmeja – had.

Zatímco jsem na něj s úžasem zírala, došla ke mně máma. „Bude moc rád, žes to stihla,“ prohlásila. „Vsadil nemalý peníz, že se objevíš, tak doufám, že z toho budeš mít lepší pocit.“

Zaúpěla jsem. „Samozřejmě. Jasně, že funguje taky jako bookmaker. To mi mohlo dojít hned, jak...“ Poklesla mi čelist. „On se baví s Adrianem?“

Ovšem. Hned vedle Abeho seděl Adrian Ivaškov, který je teď víceméně něco jako můj přítel. Adrian je královský Moroj a uživatel éteru jako Lissa. Byl do mě blázen (teda často jen blázen) hned od té doby, co jsme se seznámili. Já ale měla oči jen pro Dimitrije. Poté, co jsem v Rusku nesplnila svůj úkol, vrátila jsem se a slíbila, že dám Adrianovi šanci. Kupodivu to mezi námi bylo... dobré. Dokonce výborné. Sepsal mi důvody, proč bych s ním měla chodit, a nasliboval spoustu věcí, jako třeba „Přestanu kouřit, ale kdybych si někdy *opravdu* potřeboval dát cigáro...“ nebo „Každý týden ti udělám romantické překvápko, jako třeba že tě vytáhnu nečekaně na piknik, zahrnu tě růžemi, vezmu tě na výlet do Paříže – ale z tohohle nic, protože jinak by to už nebylo překvápko“.

Bylo to s ním úplně jiné než s Dimitrijem, ale žádné dva vztahy si nejspíš nikdy nejsou podobné. Koneckonců, Adrian a Dimitrij byli každý úplně jiný. Stejně jsem ale nepřestávala truchlit nad ztrátou Dimitrije a naší lásky. Neustále jsem si vyčítala, že se mi ho na Sibíři nepodařilo zabít a osvobodit ho z jeho stavu. Tohle zoufalství ovšem neznamenal, že můj milostný život nadobro skončil – i když mi nějaký čas trvalo, než jsem se s tím vyrovnala. Pohnout se dál bylo těžké, ale s Adrianem jsem byla šťastná. A to mi prozatím stačilo.

To ale neznamená, že ho chci vidět, jak se kamarádíčkuje s mým otcem gangsterem.

„Má na něj špatnej vliv!“ zavrčela jsem.

Matka si odfrkla. „Pochybuj, že by Adrian Abeho natolik ovlivnil.“

„Ne Adrian! *Abe*. Adrian se snaží chovat slušně. *Abe* všechno zvorá.“ Nejenže mi Adrian slíbil, že přestane kouřit, dokonce přísahal, že přestane pít a skončí i s dalšími nepříjemnými zlozvyky. Zamžourala jsem na ty dva v davu a snažila se přijít na to, o čem se asi tak baví. „Co to probírají?“

„Myslím, že to tě teď nemusí vůbec zajímat.“ Janine Hathawayová byla velmi praktická. „Nepřemýšlej nad nimi, ale spíš nad bojem.“

„Myslíš, že si povídají o mně?“

„Rose!“ Máma mě lehce bouchla do paže a já od nich konečně odtrhla zrak a podívala se na ni. „Tohle musíš brát vážně. Buď v klidu a nenech se ničím rozptylovat.“

Její slova byla hrozně podobná tomu, co jsem si představovala, že by mi řekl Dimitrij. Musela jsem se tomu pousmát. Nakonec přece jen nejsem tak úplně sama.

„Co je tady k smíchu?“ zeptala se příkře.

„Nic,“ odpověděla jsem a objala ji. Zprvu strnula, ale pak moje objetí opětovala a po chvílce odstoupila. „Jsem ráda, že jsi tu,“ ujistila jsem ji.

Moje matka nedává zrovna moc najevo city, takže tímhle jsem ji trochu vyvedla z míry. „No,“ vypravila ze sebe nervózně, „říkala jsem ti, že bych si to nenechala ujít.“

Znovu jsem střelila pohledem do diváků. „Na druhé straně u Abeho si tím zase tak jistá nejsem.“

Nebo... počkat. Napadlo mě něco zvláštního. Ale vlastně to tak zvláštní nebylo. Abe má přece styky – dokonce takové, že mohl poslat Viktoru Daškovovi do vězení vzkaz. To Abe se kvůli mně Viktora vyptával na jeho nevlastního bratra, Roberta Dorua, který ovládá éter. Když Viktor odpověděl, že nemá důvod Abemu pomáhat, okamžitě jsem přestala počítat s otcovou pomocí a začala plánovat, jak dostat Viktora z vězení. Jenže teď...

„Rosemarie Hathawayová!“

Albertin hlas se jasně a hlasitě rozléhal. Bylo to jako trubka svolávající do bitvy. Opustily mě veškeré myšlenky na Abeho a Adriana – a dokonce i na Dimitrije. Máma mi asi popřála štěstí, ale příliš jsem nevnímala, když jsem vykročila k Albertě uprostřed bojiště. Do krve se mi vyplavil adrenalin. Teď jsem se soustředila jenom na to, co mě čeká. Na zkoušku, která ze mě udělá opravdovou strážkyni.

W DVĚ

CELOU ZKOUŠKU JSEM VNÍMALA ROZMAZANĚ.

Asi byste čekali, že nejdůležitější část svého vzdělávacího procesu na Akademii svatého Vladimíra si budu dokonale pamatovat do nejmenších detailů. Ale nebylo tomu tak. Jak by se tohle mohlo srovnávat se skutečnými boji, jichž jsem se už zúčastnila? Jak by se mohly tyhle nahrané zápasy měřit s útokem Strigojů na naši školu? Tehdy jsem musela bojovat proti přesile, aniž bych věděla, jestli moji milovaní stále žijí, nebo už jsou po smrti. Jak bych se mohla bát takzvané bitvy s některým ze školních instruktorů, když jsem bojovala s Dimitrijem? Už jako dhampýr byl smrtící a jako Strigoj byl ještě horší.

Zkoušku jsem ovšem nechtěla nijak zlehčovat. Brala jsem ji vážně. Často se stávalo, že nějaký novic neprošel, a já rozhodně nechtěla být jedním z nich. Strážci, kteří bránili Moroje ještě dřív, než jsem se narodila, mě teď napadali ze všech stran. Aréna nebyla plochá a to všechno jen komplikovalo. Všude bylo plno vymyšleností a překážek, klád a schůdků, které měly vyzkoušet mou rovnováhu. Byl tam dokonce i most, který mi bolestně připomněl tu poslední noc, kdy jsem viděla Dimitrije. Shodila jsem ho z mostu poté, co jsem mu vrazila do srdce stříbrný kůl, který mu pak nejspíš při pádu do řeky vypadl.

Most na bojišti byl trochu jiný než ten pevný, na němž jsem na Sibíři bojovala s Dimitrijem. Tenhle byl vratký a tvořila ho jen hrubě pospojovaná prkna s provazem místo zábradlí. Při každém kroku se celý rozhoupal a roztrásl. Díry mezi prkny mi ukázovaly, na kterých místech mí spolužáci selhali. Zkouška na mostě byla patrně nejtěžší ze všech. Měla jsem zachránit „Moroje“ před bandou „Strigojů“, kteří nás pronásledovali. Mého Moroje hrál Daniel, nový strážce, který nastoupil do školy spolu s dalšími,

aby nahradili ty, co padli při útoku Strigojů. Moc dobře jsem ho neznala, ale při zkoušce hrál naprosto poslušného, bezmocného a trochu vyděšeného. Právě tak by se choval každý Moroj, kterého bych chránila.

Na most se mu moc nechtělo, takže jsem ho musela klidným hlasem přesvědčit, aby šel přede mnou. Při zkoušce testovali jak naše osobnostní kvality, tak i ty bojové. Jen kousek za námi se k nám blížili strážci, kteří hráli Strigoje.

Daniel vykročil kupředu a já ho chránila vlastním tělem a neustále ho uklidňovala. Byla jsem ve střehu. Most se divoce rozhoupal, což mi napovědělo, že na něj vstoupili i naši pronásledovatelé. Ohlédla jsem se a spatřila tři „Strigoje“. Strážci, kteří je hráli, odváděli vynikající práci. Pohybovali se se stejnou obratností a rychlostí jako skuteční Strigojové. Kdybychom rychle nepokračovali dál, vrhli by se na nás.

„Vedeš si skvěle,“ houkla jsem na Daniela. Bylo těžké mluvit klidným tónem. Kdybych na Moroje řvala, mohl by z toho mít šok. A kdybych mluvila až moc jemně, mohl by si myslet, že to neberu vážně. „A vím, že umíš jít i rychleji. Musíme si získat větší náskok, už se k nám blíží. To zvládneš.“

Svoje přesvědčovací schopnosti jsem nejspíš dokázala dostatečně, protože opravdu přidal – sice ne natolik, abychom unikli našim pronásledovatelům, ale byl to dobrý začátek. Most se znovu rozhoupal. Daniel vyjekl a křečovitě sevřel provaz tvořící zábradlí. Na druhé straně mostu jsem uviděla dalšího strážce-Strigoje. Myslím, že se jmenoval Randall a byl to další z těch nových instruktorů. Byli jsme uvězněni mezi ním a skupinkou za námi. Randall ale stál na místě a vyčkával. Jenom kýval celým mostem, aby nám to ztížil.

„Běž dál,“ popoháněla jsem Daniela a v duchu rychle vymýšlela plán. „Dokážeš to.“

„Ale tam je Strigoj! Jsme v pasti,“ křičel Daniel.

„Neboj, s tím si poradím. Ty jenom pokračuj dál.“

Tentokrát jsem promluvila zapáleně a on se zařídil podle mého příkazu a sunul se dál. To, co následovalo, ode mě vyžadovalo dokonalé načasování. Musela jsem hlídat „Strigoje“ za námi i před námi a přitom udržovat Daniela v pohybu. Když jsme došli

asi do tří čtvrtin mostu, zasyčela jsem: „Okamžitě dolů. Na všechny čtyři! Honem!“

Zastavil se a poslechl. Poklekla jsem k němu a tiše promluvila. „Teď na tebe začnu rvát, ale nevšímej si toho.“ Pak jsem vykřikla tak hlasitě, aby to všichni slyšeli: „Co to děláš? Nemůžeme stát!“

Daniel se ani nepohnul, a tak jsem ho šeptem pochválila. „Dobře. Vidiš, kde jsou k mostu připevněny ty provazy? Chyť se jich tak pevně, jak jenom dokážeš. A ať se děje cokoli, nepouštěj se. Když to bude nutný, omotej si je kolem zápěstí. Udělej to hned!“

Poslechl. Čas plynul, ale já už nepromrhala ani chvilku. Jediným pohybem jsem se otočila a přetala provaz nožem, který jsem dostala spolu s kulem. Díkybohu byl nůž ostrý. Strážci, kteří zkoušky organizovali, to naštěstí nepokazili. Nůž sice nepřetel provaz úplně, ale bylo to natolik rychlé, že „Strigojové“ na obou stranách mostu neměli čas zareagovat.

Provazy povolily právě ve chvíli, kdy jsem Danielovi znovu připomněla, aby se jich pevně držel. Most se rozpadl na dvě poloviny, které se zhouply k dřevěnému lešení, které drželo most pohromadě. A spolu s mostem letěli i lidé na něm. Teda aspoň my. Daniel a já jsme byli připraveni. Tři naši pronásledovatelé ovšem ne. Dva spadli na zem. Jeden se tak tak zachytil prkna a trochu skouzl, ale pak se chytil pevněji. Spadli bychom z výšky asi necelých dvou metrů, ale bylo nám řečeno, že si máme myslet, že most je ve výšce asi třiceti metrů – takže pád by nás zabil.

Jakkoli to bylo nepravděpodobné, Daniel se stále držel provazu. Já tam také visela. Jakmile se půlka mostu ocitla na lešení ve svislé poloze, začala jsem šplhat nahoru jako po žebříku. Přes Daniela se mi lezlo dost těžko, ale zvládla jsem to a při tom jsem ještě jednou zopakovala, aby se nepouštěl. Randall, který před chvílí čekal před námi, ale nespádl. Když jsem most rozpúlila, stál na něm, ale jen ztratil rovnováhu. Rychle se vzpamatoval a teď šplhal po provaze vzhůru. K plošině nahoře měl mnohem blíž než já, ale já jsem ho chytila za nohu a zastavila. Strhla jsem ho k sobě. Nepouštěl se mostu a přitom se mnou začal zápasit. Uvědomovala jsem si, že se mi nejspíš nepodaří shodit ho dolů, ale mohla jsem se k němu aspoň přiblížit. Pustila jsem nůž, který

jsem pořád svírala v ruce, a zpoza opasku jsem vytáhla kůl. To prokázalo, jak si umím udržet rovnováhu. Randall tam visel dost nestabilně, takže jsem měla příležitost probodnout mu srdce, čehož jsem okamžitě využila.

Na zkoušky nás vyzbrojili kůly, které neměly ostré hroty, takže nemohly propíchnout kůži. Při vyvinutí dostatečné síly ale bylo protivníkům jasné, co jako děláme. Trefila jsem se dokonale a Randall uznal, že takový zásah by byl smrtelný. Pustil se a spadl z mostu.

Pak mě čekal nelehký úkol přesvědčit Daniela, aby vyšplhal nahoru. Trvalo mu to dlouho a ani na chvíli při tom nevypadl z role. Choval se přesně jako vyděšený Moroj. Byla jsem ráda, že se neusnesl, že skutečný Moroj by neměl tolik síly, pustil by se a spadl.

Následovalo ještě mnoho bojů a já se do nich neohroženě vrhala. Nikdy jsem nezpomalila, ani nedovolila, aby mě přemohlo vyčerpání. Přepnula jsem na bojový modus a zaměřila se jen na ty nejzákladnější instinkty: *bojuj, uhni, zabij*.

A celou tu dobu jsem vymýšlela nové manévry a snažila se nechat se ukolébat svými vítězstvími. Jinak bych nedokázala reagovat na překvapení, jako bylo to na mostě. Všechno jsem zvládala a nepřestávala bojovat. Nemyslela jsem na nic jiného než na splnění úkolu, který přede mnou zrovna vyvstal. Nemyslela jsem na to, že bojuju se svými instruktory, které znám. Zacházela jsem s nimi jako se skutečnými Strigoji a ranami jsem nešetřila.

Když souboje skončily, skoro mi to ani nedošlo. Zůstala jsem stát uprostřed bojiště a nikdo už na mě neútočil. Byla jsem sama. Pomalu jsem si zase začala uvědomovat detaily kolem sebe. Diváci na tribunách radostně povykovali. Několik instruktorů na sebe souhlasně kývlo a začali také pokřikovat. Slyšela jsem tlukot svého srdce.

Až když mě Alberta s úsměvem zatáhla za rukáv, uvědomila jsem si, že to skončilo. Zkouška, na kterou jsem čekala po celý život, byla zničehonic za mnou.

„Pojď,“ řekla Alberta, vzala mě kolem ramen a vedla mě k východu. „Potřebuješ se napít a na chvíli si sednout.“

Jako v mrákotách jsem se nechala odvést z bojiště. Diváci pořád povykovali a provolávali moje jméno. Za námi jsem zaslechla dohadování, že bude třeba udělat přestávku a opravit most. Alberta mě odvedla zase zpátky do boudy, kde čekali novicové, a usadila mě tam na lavici. Vedle mě někdo dosedl a podal mi láhev vody. Podívala jsem se vedle sebe a spatřila matku. Tvářila se tak, že podobný výraz jsem u ní ještě nikdy neviděla. Vyzařovala z ní čistá hrdost.

„To bylo všechno?“ zeptala jsem se nakonec.

Znovu mě překvapila, když se od srdce rozesmála. „Jestli to bylo všechno?“ zopakovala. „Rose, byla jsi tam skoro hodinu. Prošla jsi zkouškou s takovou lehkostí, že nic lepšího v téhle škole nejspíš ještě nikdy neviděli.“

„Vážně? Připadalo mi to...“ Jednoduché nebylo zrovna výstižné slovo. „Hrozně rychlý.“

Máma mi stiskla ruku. „Bylas skvělá. Jsem na tebe tak pyšná.“

To mě opravdu dostalo. Široce jsem se usmála. „A teď se bude dít co?“

„Teď budeš strážkyní.“

Tetovali mě už hodněkrát, ale žádná z těch událostí se nevyrovnala velkolepému slavnostnímu obřadu, když jsem teď získala svou značku slibu. Molnijské značky za zabití jsem získala po nečekaných tragických událostech: po boji se Strigoji ve Spokane, po útoku na školu a po záchranné misi. Bylo to spíš smutné než důvod k oslavám. Při těch bojích jsme zabili tolik Strigojů, že už to nikdo ani nepočítal. Strážci tatěři se sice snažili zaznamenat každé jednotlivé zabití, ale nakonec to vzdali a já si vysloužila tetování ve tvaru hvězdy, které vyjadřovalo, že jsem zabila bezpočet Strigojů.

Tetování není zrovna rychlý proces, dokonce ani když se jedná jen o malou značku. Navíc bylo třeba potetovat celou třídu maturantů. Obřad se odehrával ve školní jídelně, která se při slavnostních událostech vždy proměnila ve velkolepý zdobený sál jako z královského dvora. Shromáždili se tam diváci – kamarádi, rodiny, strážci – a Alberta nás volala jednoho po druhém. Pokaždé přečetla, jakých výsledků jsme dosáhli, a pak jsme jednotlivě při-

stupovali k tatérovi. Výsledky byly důležité. Spolu s celkovým prospěchem ovlivní naše přidělení. Morojové vyžadují od svých strážců určitou úroveň. Lissa samozřejmě stála o mě, jenže ani nejlepší výsledky na světě možná nevykompenzují řadu zmínek o mém špatném chování v mých záznamech.

Obřadu se nezúčastnili žádní Morojové kromě těch několika, které pozvali čerství maturanti. Jinak tu byli samí dhampýři: buď strážci, nebo ti, kteří se jimi teprve měli stát stejně jako já. Hosté seděli vzadu a zkušení strážci vpředu. Moji spolužáci a já jsme po celou dobu stáli, což byl možná jakýsi poslední test vytrvalosti.

Nevadilo mi to. Roztrhané a špinavé oblečení jsem vyměnila za obyčejné kalhoty a svetr, což působilo slušně a přitom to bylo pohodlné. V místnosti panovalo napětí. Ve všech tvářích se zračila radost z úspěchu, ale i obavy z našich nových smrtících rolí ve skutečném světě. S obdivem jsem sledovala svoje spolužáky, kteří po zavolání předstupovali, a jejich výsledky na mě udělaly dojem.

Eddie Castile, můj dobrý kamarád, dosáhl vysokého skóre v ochraně Moroje jeden na jednoho. Když jsem sledovala, jak Eddieho tetují, neubránila jsem se úsměvu. „Vůbec nevím, jak dostal svého Moroje přes ten most,“ zašeptala jsem sama pro sebe. Eddie byl dost vynalézavý.

Kamarádka Meredith, která stála vedle mě, mě obdařila nechápavým pohledem. „O čem to mluvíš?“ podivila se šeptem.

„No když jsme museli přejít most se svým Morojem. Můj byl Daniel.“ Pořád se tvářila nechápavě a zamýšleně. „Taky na něj šli z obou stran Strigojové?“

„Já jsem šla přes most sama,“ řekla mi tiše. „Pronásledovali jenom mě. Svého Moroje jsem poslala do labyrintu.“

Jiný spolužák nás zpražil příkrým pohledem a já se zamračila. Možná nejsem sama, kdo si svou zkoušku tak přesně nevybavuje. Meredith to taky pěkně pomotala.

Když Alberta zavolala moje jméno a přečetla moje výsledky, uslyšela jsem několik užaslých zalapání po dechu. Zatím jsem měla nejvyšší skóre ze třídy. Ale ulevilo se mi, že nepřečetla moje známky z vyučování. Ty by mi jistě ubraly na slávě. Při hodinách nácviku boje jsem si vždycky vedla dobře, ale matematika a děje-

pis..., tam jsem trochu zaostávala. Částečně proto, že jsem nějaký čas do školy nechodila.

Vlasy jsem měla pevně stažené do uzlu a každý pramínek jsem si přichytila sponkou, aby se tatérovi nic nepletlo pod ruce. Naklonila jsem se dopředu, aby ke mně měl lepší přístup, a on jenom překvapeně vydechl. Zadní stranu krku už jsem měla skoro celou pokrytou značkami, takže musel hodně přemýšlet, kam mi vecpat značku slibu. Čerství strážci mají obvykle krky bez tetování. Tenhle tatér ale byl dobrý a značku slibu mi vyvedl doprostřed zátylku. Tahle značka vypadá jako dlouhé protáhlé S se zakroucenými konci. Vměstnal ji mezi dva molnijské znaky, které touhle značkou ovinul. Tetování bolelo, ale nedala jsem na sobě nic znát a ani jsem sebou necukla. Tatér mi nakonec svůj výtvar ukázal v zrcadle a ovázal mi krk, aby se kůže čistě zhojila.

Pak jsem se zase přidala ke svým spolužákům a sledovala, jak se nechávají tetovat i oni. Znamenalo to, že jsem musela stát ještě další dvě hodiny, ale nevadilo mi to. V hlavě jsem si pořád přemýšlela dnešní události. Teď už jsem strážkyně. Opravdová strážkyně. S tou myšlenkou ale přicházely i otázky. Co se bude dít dál? Jsou moje výsledky natolik dobré, že smáznou moje poznámky? Budu Lissinou strážkyní? A co Viktor? Co Dimitrij?

Nervózně jsem přešlápla, když na mě plnou vahou dopadl význam obřadu strážců. Tohle se netýká jen Dimitrije a Viktora. Tohle se týká mě a zbytku mého života. Škola končí. Už za mnou nebudou stát profesori, kteří by mi pomáhali a opravovali mě, když se dopustím nějaké chyby. Až budu někoho chránit, veškerá rozhodnutí už budu dělat úplně sama. Morojové a mladší dhampýři na mě budou pohlížet jako na autoritu. A já už si nebudu moct dopřávat ten luxus, že budu chvíli trénovat boj a další chvíli se válet ve svém pokoji. Už žádné vyučování. Neustále budu ve službě. To pomyšlení bylo odrazující, ten tlak se mi zdál nad moje možnosti. Maturitu jsem si vždycky spojovala se svobodou. Teď už jsem si tím tak jistá nebyla. Jakým směrem se teď bude můj život ubírat? Kdo o tom rozhodne? A jak se dostanu k Viktorovi, když budu chránit někoho jiného než Lissu?

Přejela jsem pohledem celou místnost, na jejímž druhém konci seděla Lissa. Podívala jsem se jí do očí. Sledovala mě se stejnou

hrdostí jako moje matka. Když se naše pohledy střetly, usmála se.

Netvař se tak, pokárala mě skrze pouto. Dneska bys neměla vypadat tak znepokojeně. Dnes bys měla slavit.

Věděla jsem, že má pravdu. S tím, co přijde, si budu umět poradit. Moje starosti, kterých není právě málo, můžou ještě jeden den počkat – obzvlášť když mě kamarádi a rodina přesvědčují, že bych měla oslavovat. Abe, který měl všude vliv, mi uspořádal v jedné malé místnosti oslavu. Vypadalo to tam, jako by slavil spíš nějaký královský, a ne bezvýznamná dhampýrka.

Na oslavu jsem se znovu převlékla. Slavnostní oblečení se mi zdálo pro tuto příležitost vhodnější než to, co jsem měla na formální molnijský obřad. Oblékla jsem si obepnuté smaragdově zelené šaty s krátkými rukávy a na krk si dala *nazar*, i když se k šatům moc nehodil. Byl to malý přívěsek připomínající oko v různých odstínech modré. V Turecku, odkud Abe pochází, je *nazar* považován za silný amulet, který chrání před zlými vlivy. Před lety ho daroval mojí mámě a ta ho pak dala mně.

Nalíčila jsem se a učesala si tmavé vlnité vlasy (protože ovázaný krk se už vůbec nehodil k šatům). Sotva jsem vypadala jako někdo, kdo bojuje se stvůrami nebo je vůbec schopen dát pořádnou ránu. Ale po chvíli mi došlo, že to není tak docela pravda. Když jsem se podívala do zrcadla, ve svých hnědých očích jsem spatřila děsivý lesk. Zračila se v nich bolest ze ztráty, kterou nedokáže zamaskovat ani ten nejdokonalejší make-up a šaty.

Odmávla jsem to a vydala se na večírek. Sotva jsem vyšla ze svého pokoje, narazila jsem na Adriana. Bez jediného slova mě zvedl do náruče a políbil mě tak, že mě málem udusil. Naprosto mě zaskočil. Nemrtvé stvůry mě nepřekvapí, ale jeden lehkomyšlný královský Moroj ano.

Při tom polibku jsem si připadala skoro až provinile. Když jsem začala s Adrianem chodit, měla jsem z toho hodně obav, ale většina z nich časem zmizela. Dlouho se mnou nestydatě flirtoval a nic nebral vážně, takže jsem nečekala, že se našemu vztahu oddá tak naplno. A taky jsem nečekala, že k němu začnu něco cítit – což se mi zdálo nepochopitelné vzhledem k tomu, že pořád miluju Dimitrije a snažím se vymyslet nejnemožnější způsoby, jak ho zachránit.

Postavil mě na zem a já se rozesmála. Několik mladších Morojů na chodbě se zastavilo a sledovalo nás. V našem věku není nic neobvyklého, když Moroj chodí s dhampýrkou, ale nechvalně profláklá dhampýrka s královniným prasynovcem? To bylo příliš – zejména, když je obecně známo, jak mě královna Taťána nesnáší. U našeho posledního setkání, kdy na mě ječela, abych se od Adriana držela dál, bylo jen málo svědků, ale takové věci se vždycky rychle rozkřiknou.

„Líbí se vám představení?“ zeptala jsem se těch čumilů. Jakmile si ta morojská děcka uvědomila, že byla přistižena, rychle se zase vydala po svých. S úsměvem jsem se obrátila na Adriana. „Co to bylo? Takhle mě líbat na veřejnosti.“

„To byla tvoje odměna za to, žes dneska při zkoušce nakopala tolik zadků,“ odpověděl a vzápětí se odmlčel. „A taky jsem to udělal proto, že v těch šatech vypadáš strašně sexy.“

Křivě jsem na něj pohlédla. „Tak odměna, jo? Meredith dostala od svého přítele náušnice s diamanty.“

Vzal mě za ruku, ledabyly pokrčil rameny a vedl mě do místnosti, kde se konal večírek. „Ty chceš diamanty? V tom případě ti je dám. Zasypu tě diamanty. Klidně ti nechám ušít šaty pošíty diamantama, ale upozorňuju, že budou dost krátký.“

„Myslím, že se nakonec spokojím jenom s pusou,“ řekla jsem, když jsem si představila, jak by mě Adrian oblékl jako modelku. Nebo spíš tanečnici u tyče. Zmínka o špercích mi ovšem něco připomněla. Když mě Dimitrij držel na Sibiři a já byla celou dobu omámená z jeho kousání, taky mě zahrnoval šperky.

„Věděl jsem, že jsi zatraceně dobrá,“ pokračoval Adrian. Teplý letní vánek mu rozcuchal hnědé vlasy, které si každý den pečlivě a stylově rozcuchával sám. Volnou rukou se pokoušel vlasy si znovu upravit. „Ale nedošlo mi, jak moc jsi dobrá, dokud jsem tě na vlastní oči neviděl, jak jsi zametla s těmi strážci.“

„Znamená to, že na mě budeš hodnější?“ popíchla jsem ho.

„Už jsem na tebe hodnej,“ pravil velebně. „Víš vůbec, jakou mám teď strašnou chuť na cigáro? Ale nedám si ho. Statečně budu jen kvůli tobě snášet nikotinovej abstaák. Ale když jsem tě viděl bojovat, asi bych si před tebou měl dávat bacha. A před tím tvým šíleným tátou taky.“

Zaúpěla jsem, když jsem si vybavila, jak si Adrian povídal s Abem. „Bože. Fakt ses s ním musel bavit?“

„Hele, vždyť je dobřej. Sice trochu magor, ale v pohodě. Výborně spolu vycházíme.“ Adrian otevřel dveře do budovy, kam jsme měli namířeno. „A svým způsobem je taky machr. Jakej jinej chlap by nosil takový šátky? Tady ve škole by se někomu takhle vymustrovanému všichni vysmáli. Ale Abemu ne. Vypadá, že by každýho zmlátil skoro stejně jako ty. Vlastně...“ Adrian zner-vózněl. Překvapeně jsem se na něj podívala.

„Vlastně co?“

„No... Abe řekl, že se mu zamlouvám. Ale taky mi jasně dal najevo, že bych škaredě dopadl, kdybych ti ublížil nebo ti udělal něco ošklivýho.“ Adrian se ušklíbl. „Vlastně mi popsal do nejmenších detailů, co by mi provedl. A pak najednou zničehonic změnil téma a hrozně vesele se mnou rozprávěl. Líbí se mi, ale jde z něj hrůza.“

„To trochu přehnal!“ Zastavila jsem se před místností, kde se konal večírek. Za dveřmi jsem slyšela hluk a rozhovory. Zjevně jsme dorazili jako poslední. To asi hosty poctím svým velkolepým příchodem. „Nemá právo vyhrožovat mému klukovi. Je mi osmnáct. Jsem dospělá. Nepotřebuju jeho pomoc. Svému klukovi si můžu vyhrožovat sama.“

Moje rozhořčení Adriana pobavilo. Usmál se na mě. „Souhlasím. To ale neznamená, že jeho doporučení nebudu brát vážně. Nechci riskovat, že by můj pěkněj obličej utrpěl újmu.“

Opravdu je hezký, ale přesto jsem zavrtěla hlavou. Sáhla jsem po klice, ale Adrian mě zadržel.

„Počkej,“ řekl.

Znovu mě objal a žhavě políbil. Tiskla jsem se k němu a samotnou mě udivily moje pocity. Dostala jsem se totiž do bodu, kdy bych chtěla i něco víc, než se s ním jenom líbat.

„Fajn,“ uzavřel to, když jsme se od sebe konečně odtrhli. „Teď už můžeme jít.“

Pořád mluvil odlehčeným tónem, ale v jeho zelených očích se zračila vášeň. Zjevně jsem nebyla sama, koho napadlo, že bychom mohli dělat i něco jiného, než se líbat. Zatím jsme se o sexu ani nebavili a on na mě nenaléhal. Nejspíš si uvědomoval, že po vztahu

s Dimitrijem na to ještě nejsem připravená. Ale viděla jsem, že ho stojí velké úsilí, aby se držel zpátky.

Něco se ve mně pohnulo. Stoupla jsem si na špičky a znovu ho políbila. „Co to bylo?“ zeptal se po chvilce.

Usmála jsem se. „*Tvoje* odměna.“

Když jsme konečně vešli na večírek, všichni mě zdravili s hr-
dými úsměvy. Kdysi bych byla ráda středem pozornosti, ale teď
už tahle moje touha trochu ochabla. Se spokojeným výrazem jsem
přijímala slova chvály od svých milovaných a byla jsem šťastná.
Triumfálně jsem zvedla ruce, čímž jsem si vysloužila potlesk.

Oslavu jsem vnímala skoro stejně nezřetelně jako celou svou
zkoušku. Nikdy si neuvědomujete, kolika lidem na vás záleží,
dokud vás všichni nepodpoří. Byla jsem z toho naměkko, ale to
jsem pochopitelně nedala znát. Těžko bych se mohla rozbrečet na
večírku na oslavu svého vítězství.

Všichni se mnou chtěli mluvit a mě to překvapilo pokaždé,
když ke mně někdo přistoupil. Nestávalo se zrovna často, že by
všichni, které mám ráda, byli pohromadě. Smutně jsem si pomys-
lela, že něco takového už se možná víckrát nestane.

„Takže máš konečně povolení zabíjet. Už bylo načase.“

Otočila jsem se a uviděla pobaveného Christiana Ozeru. Dřív
jsme si lezli na nervy, ale postupem času se z nás stali dobří přá-
telé. Ve svém radostném rozpoložení jsem ho dokonce objala, což
rozhodně nečekal. Dneska překvapuju každého.

„Brzdi,“ prohlásil a celý rudý ode mě odstoupil. „Ty jsi nejspíš
jediná holka, kterou nadchne pomyšlení na zabíjení. Radši snad
ani nechci vědět, co se děje, když jsi sama s Ivaškovem.“

„Hele, od tebe to teda sedí. Sám jsi na boj celý žhavý.“

Christian pokrčil rameny na znamení souhlasu. V našem světě
je pravidlem, že strážci chrání Moroje. Morojové se nezapojují do
bitev. Ale po nedávných útocích Strigojů spousta Morojů – i když
ne většina – začala prosazovat, že je načase, aby Morojové po-
máhali strážcům. Ti, kteří ovládali oheň, byli obzvlášť užiteční,
protože jedním z nejlepších způsobů, jak zabít Strigoje, je spálit
ho (nebo mu probodnout srdce kulem nebo mu uříznout hlavu).
Morojská vláda ovšem záměrně potlačila hnutí, které prosazova-
lo, aby se učili bojovat. To ale některé Moroje neodradilo a cvičili

tajně. Christian byl jedním z nich. Podívala jsem se vedle něj a udiveně zamrkala. Stál tam někdo, koho jsem si před chvilkou sotva všimla.

Jill Mastranová byla jako jeho stín. Tahle mladá Morojka zatím patřila k bažantům, ale brzy už bude studovat na vyšším kampusu. Taky se učila bojovat a stala se něčím jako Christianovou studentkou.

„Ahoj, Jill,“ pozdravila jsem ji s přátelským úsměvem. „Díky, žes přišla.“

Jill zčervenala. Byla odhodlána naučit se bránit, nicméně před tolika lidmi – obzvláště pak před „celebritami“, jako jsem byla já – byla vždycky nervózní. Vždycky pak hrozně plácala. „Musela jsem,“ řekla a odhrnula si z obličeje dlouhé světle hnědé vlasy. Jako vždy je měla v neuspořádaných kudrlinách. „Teda myslím, že je fakt super, cos udělala. Při zkoušce. Na všechny to udělalo dojem. Slyšela jsem jednoho strážce, jak říkal, že nikdy nic podobného neviděl. Takže když se mě Christian zeptal, jestli sem chci jít, samozřejmě jsem musela souhlasit. Jejda!“ Vykulila své světle zelené oči. „Ani jsem ti nepogratulovala. Promiň. Tak teda gratuluju.“

Christian měl co dělat, aby si zachoval vážný výraz. Já se o to ani nesnažila a se smíchem jsem ji objala. Byla jsem z toho naměkko snad ještě víc. Jestli budu takhle pokračovat, nikdo mě nebude považovat za drsnou strážkyni. „Díky. A vy dva už jste připravení vrhnout se na armádu Strigojů?“

„Už brzo,“ odpověděl Christian. „Ale asi budeme potřebovat, abys nám kryla záda.“ Stejně jako já si dobře uvědomovali, že na Strigoje by zatím neměli ani náhodou. Christianova ohnivá magie mi sice v boji dost pomohla, ale on sám? To je něco jiného. On a Jill se vzájemně učili bojovat pomocí magie. Když jsem měla mezi vyučováním čas, učila jsem je různé bojové chvaty.

Jill se zachmuřila. „Jenže to skončí, až Christian odejde.“

Obrátila jsem se k němu. Nebylo žádným překvapením, že odchází. My všichni odcházíme. „Co budeš dělat?“ zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. „Půjdu ke dvoru jako vy všichni. Teta Taša říká, že si budeme muset promluvit o mojí budoucnosti.“ Ušklíbl se. Ať už měl v plánu cokoli, zdálo se, že se to neshoduje

s Tašinými plány. Většina královských Morojů odchází studovat na elitní univerzity. Ale co chce Christian, to jsem netušila.

Pro čerstvé strážce po maturitě je běžné, že odcházejí ke královskému dvoru, aby se zorientovali a získali svoje přidělení. Všichni odejdeme z Akademie už za pár dní. Sledovala jsem Christianův pohled a na druhém konci místnosti jsem zaznamenala jeho tetu, jak se baví s Abem.

Taša Ozerová už se blížila ke třicítce a měla stejně lesklé černé vlasy a ledově modré oči jako Christian. Krásnou tvář ale měla zohyzděnou strašlivými jizvami na tváři – to jí udělali Christianovi rodiče. Dimitrij byl proměněn ve Strigoje proti své vůli, ale Ozerovi se proměnili dobrovolně, aby se stali nesmrtelnými. Ironií bylo, že je to stálo život, když je strážci chytili. Taša Christiana vychovávala (když zrovna nebyl ve škole) a taky patřila k hlavním vůdcům hnutí, které prosazovalo, aby Morojové bojovali proti Strigojům.

Obdivovala jsem ji, a ačkoli byla zjizvená, připadala mi krásná. A z toho, jak se choval můj nevyzpytatelný otec, bylo jasné, že jemu se taky líbí. Nalil jí do sklenky šampaňské a pronesl něco, co ji rozesmálo. Naklonila se k němu, jako by mu sdělovala nějaké tajemství, načež se dal do smíchu i on. Poklesla mi čelist. I na tu vzdálenost bylo jasné, že ti dva spolu flirtují.

„Ježíšmarjá,“ povzdechla jsem si a otrásla se. Radši jsem se rychle zase otočila ke Christianovi a Jill.

Christian vypadal, že se na jedné straně dobře baví tím, že je mi to nepříjemné, ale na druhé straně se taky netvářil příliš nadšeně, že žena, kterou tak trochu považoval za svou matku, flirtuje s gangsterem, co vypadá jako pirát. Po chvílce se ale jeho výraz uvolnil a on se vrátil k našemu rozhovoru.

„Tady mě nepotřebuješ,“ oznámil mi. „Máš tu plno dalších. Budeš mít svůj fanklub dřív, než si to vůbec uvědomíš.“

Přistihla jsem se, že se opět usmívám, ale moje příjemné pocity náhle ustoupily bodnutí žárlivosti. Nebyla to moje žárlivost, tohle ke mně přicházelo poutem z Lissy. Překvapeně jsem se rozhlédla a spatřila ji, jak probodává Christiana vražedným pohledem.

Měla bych se zmínit, že Christian a Lissa spolu chodili. Víc než to. Hluboce se milovali a ta láska svým způsobem přetr-

vává pořád. Nedávné události ale jejich vztah zničily a Christian se s Lissou rozešel. Sice ji pořád miluje, ale ztratil v ni důvěru. Lissa se totiž přestala ovládat, když byla pod vlivem jiné uživatelky éteru, Avery Lazarové. Nakonec jsme Avery zastavili a teď je zavřená na psychiatrii, alespoň pokud jsem naposled slyšela. Christian pochopil důvody Lissina příšerného chování, ale škodu už nešlo napravit. Lissa z toho nejdřív měla deprese, ale pak se její bolest přetavila v zlost.

Prohlašovala, že už s ním nechce mít nic společného, ale skrz pouto jsem z ní cítila něco jiného. Odjakživa žárlila na každou holku, se kterou se bavil – obzvlášť pak na Jill, s níž trávil hodně času. Moc dobře jsem věděla, že mezi nimi nic není. Jill si ho idealizovala a spatřovala v něm moudrého učitele, ale nic víc. Pokud se do někoho zabouchla, pak to byl Adrian, který se k ní vždycky choval jako k mladší sestřičce. To ostatně my všichni.

Christian pohlédl směrem, jakým jsem se dívala, a jeho výraz ztvrdl. Jakmile Lissa zaznamenala, že se na ni dívá, rychle se odvrátila a dala se do řeči s prvním klukem, který stál poblíž. Byl to jeden pohledný dhampýr z mojí třídy. Okamžitě zapojila své kouzlo, které mají všichni uživatelé éteru, a začala s ním flirtovat. Zanedlouho si oba povídali a smáli se podobně jako Abe s Tašou. Moje oslava se zvrhla v rychlou seznamku.

Christian se otočil zase ke mně. „Zdá se, že toho má na práci opravdu hodně.“

Obrátila jsem oči v sloup. Lissa nebyla jediná, kdo žárlil. Stejně jako ji pokaždé dopálilo, když se Christian bavil s jinými děvčaty, i on se naježil, kdykoli si povídala s jiným klukem. Bylo to rozčilující. Než by si přiznali, že k sobě pořád něco cítí a že jenom potřebují svůj vztah spravit, ti dva blbci se k sobě radši chovali čím dál nepřátelštěji.

„Nechceš toho už nechat a někdy si s ní rozumně promluvit?“ popíchl jsem ho.

„Jasně,“ řekl hořce. „V momentě, kdy se *ona* začne chovat rozumně.“

„Panebože. Kvůli vám dvěma si jednou vyrvu zoufalstvím všechny vlasy.“

„To by byla škoda, máš je hezký,“ prohlásil Christian. „Navíc Lissa dává najevo svůj postoj dost jasně.“

Začala jsem mu to vymlouvat a vykládat, že se chová jako pitomec, ale on neměl zájem poslouchat kázání, které si ode mě vyslechl už tucetkrát.

„Pojď, Jill,“ uzavřel to. „Rose se musí bavit i s ostatními.“

Rychle ustoupil a mě napadlo, že kdybych ho zmlátila, mohly by třeba přijít k rozumu. Než jsem to ale stačila promyslet, ozval se další hlas.

„Kdy jim to pomůžeš napravit?“ dotázala se Taša, která se vynořila vedle mě a nevěřicně kroutila hlavou nad Christianovým odchodem. „Ti dva by se měli dát zase dohromady.“

„To já vím. Ty to víš taky. Jenom jim to nějak nedochází.“

„V tom případě by ses toho měla chopit ty,“ poradila mi. „Jestli Christian odejde na univerzitu na druhou stranu státu, bude na to už pozdě.“ Když se zmínila o tom, že Christian půjde na vysokou, zazněl z jejího hlasu zoufalý podtón.

Lisse Tašana zařídila, že bude studovat na univerzitě Lehigh, což je blízko královského dvora. Lissa si přála chodit na větší univerzitu, než jaké Morojové obvykle navštěvují. Zároveň taky bude trávit spoustu času u dvora, kde se bude učit královským povinnostem.

„Já vím,“ utrápeně jsem povzdechla. „Ale proč to musím napravovat zrovna já?“

Taša se zazubila. „Protože ty jediná jsi natolik drsná, abys je oba přivedla k rozumu.“

Rozhodla jsem se to nepovažovat za urážku hlavně proto, že když se teď baví se mnou, nebaví se s Abem. Rozhlédla jsem se po místnosti a strnula. Teď si povídal s mou mámou. I přes hluk kolem ke mně dolehl útržek jejich rozhovoru.

„Janine,“ oslovil ji, „tys vůbec nezestárla. Klidně bys mohla být Rosina sestra. Pamatuješ na tu noc v Kapadocii?“

Matka se zachichotala. Takový smích jsem u ní nikdy nezažila. A asi bych ho už znovu slyšet nemusela. „Samozřejmě. Pamatuju si, jak ses mi hrnul na pomoc, když se mi přetrhlo ramínko od šatů.“

„Panebože,“ zaúpěla jsem. „Ten je k nezastavení.“

Taša se zatvářila zmateně, ale vzápětí jí došlo, o čem to mluvím. „Abe? Vždyť je okouzlující.“

Znovu jsem zaúpěla. „Omluv mě.“

Zamířila jsem ke svým rodičům. Smířila jsem se s tím, že spolu kdysi něco měli – a to něco vedlo k mému početí –, jenže to ještě neznamenalo, že toužím vidět, jak to prožívají znovu. Když jsem k nim došla, zrovna vzpomínali na procházky po pláži. Rychle jsem zatahala Abeho za paži. Stál u mojí mámy až moc blízko.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptala jsem se.

Zatvářil se udiveně a pokrčil rameny. „Jistě.“ Obdařil matku vědoucím úsměvem. „My si promluvíme později.“

„Tady není žádná ženská v bezpečí!“ vyhrkla jsem, když jsem ho vedla stranou.

„O čem to mluvíš?“

Zastavili jsme se u mísy s punčem. „Flirtuješ s každou v týhle místnosti!“

Moje výtka ho vůbec nerozhodila. „No když je tady tolik přejemných a krásných žen... O tomhle jsi se mnou chtěla mluvit?“

„Ne! Chtěla jsem s tebou mluvit o tom, jak jsi vyhrožoval mému klukovi. Neměl jsi na to právo.“

Povytáhl tmavé obočí. „Cože? Tohle? To nic nebylo. Jsem jen otec, který chce dobro své dcery.“

„Většina otců partnerům svých dcer nevyhrožuje, že je vykučají.“

„To není pravda. Tohle jsem vůbec neřekl. Řekl jsem něco mnohem horšího.“

Povzdechla jsem si. Tvářil se, že ho moje zoufalství potěšilo.

„Považuj to za dárek k maturitě. Jsem na tebe hrdý. Všichni věděli, že budeš dobrá, ale nikdo netušil, že budeš *takhle* dobrá.“ Mrkl na mě. „Určitě nečekali, že jim způsobíš škodu na majetku.“

„Na jakým majetku?“

„Ten most.“

Zamračila jsem se. „Musela jsem to udělat. Byl to ten nejúčinnější způsob. To teda byla výzva! Jak to vlastně udělali moji spolužáci? Přece nebojovali uprostřed, nebo snad jo?“

Abe pomalu zavrtěl hlavou a vychutnával si každou vteřinu své převahy z toho, že ví víc než já. „Na nikoho jiného takovou situaci nepřichystali.“

„Ale jasně, že jo. Všichni jsme měli stejnou zkoušku.“

„Ty ne. Když se zkoušky plánovaly, strážci se usnesli, že si zasloužíš něco... extra. Něco speciálního. Koneckonců jsi bojovala už i ve skutečném světě.“

„Co?“ Vyjekla jsem tak hlasitě, že se po mně ohlédlo několik okolostojících. Vzpomněla jsem si, co mi řekla Meredith, a ztišila jsem hlas. „To není fér!“

V životě už jsem prožila spoustu absurdních věcí, ale tohle je překonalo. „Takže mi přichystali ten kousek na mostě? A co jsem podle nich měla udělat jiného, než ten most zničit? Jak jinak bych to přežila?“

„Hmm.“ Nepřítomně si promnul vousy na bradě. „Upřímně – myslím, že nevěděli.“

„Proboha! To je neuvěřitelný.“

„Proč jsi tak naštvaná? Zkoušku jsi udělala.“

„Protože mi přichystali situaci, o který netušili, jak se z ní dostat.“ Podezíravě jsem na něj pohlédla. „A jak ses o tom vůbec dozvěděl? Je to záležitost strážců.“

Po tváři se mu rozlil výraz, který se mi ani v nejmenším nelíbil. „No... Včera v noci jsem byl s tvou matkou a...“

„Dobře, přestaň,“ rychle jsem ho přerušila. „Nechci slyšet, co jste ty a moje máma včera v noci dělali. Nejspíš by to bylo horší než ten most.“

Usmál se. „Nemáš se čeho obávat, obojí už je minulost. Teď si užívej svůj úspěch.“

„Budu se snažit. Hlavně už mi prosím neprokazuj další laskavosti s Adrianem, jo? Teda jsem ráda, že ses přijel a podpořil mě, ale to mi stačí.“

Abe mě obdařil prohnáním pohledem, který mi připomněl, že za jeho naparováním se skrývá vychytralý a nebezpečný muž. „Když ses vrátila z Ruska, byla jsi ráda, že jsem pro tebe něco udělal.“

Zašklebila jsem se. To vystihl. Dokázal získat vzkaz z vysoce zabezpečeného vězení. I když to k ničemu nevedlo, přesto jsem mu to přičítala k dobru.

„Fajn,“ uznala jsem. „To bylo skvělý. A jsem ti za to vděčná. Stejně pořád nevím, jak jsi to vůbec dokázal.“ Náhle se mi v hlavě vynořila myšlenka, která mě napadla před zkouškou. Bylo to, jako když si až druhý den vzpomenete, co se vám zdálo. Ztišila jsem hlas. „Nešel jsi tam osobně, že ne?“

Opovržlivě odfrkl. „Jistěže ne. Na to místo bych nevstročil. Využil jsem svoje kontakty.“

„Kde to je?“ zeptala jsem se a doufala, že to vyznělo, jako by o nic nešlo.

Nenechal se obalamutit. „Proč to chceš vědět?“

„Protože jsem zvědavá! Odsouzení zločinci vždycky zmizí beze stopy. Teď už jsem strážkyně a vůbec nic nevím o našem vězeňském systému. Je jenom jeden kriminál? Nebo je jich víc?“

Abe hned neodpověděl. Pečlivě studoval můj výraz. Při své práci hledal u každého postranní motivy. A jakožto jeho dcera jsem pro něj patrně byla podezřelá dvojnásob. Je to v genech.

Nejspíš ale podcenil moji posedlost, protože nakonec odpověděl. „Víc než jeden. Viktor sedí v tom nejhorším. Jmenuje se Tarasov.“

„Kde to je?“

„Momentálně?“ Zamyslel se. „Řekl bych, že na Aljašce.“

„Co myslíš tím momentálně?“

„Během roku se vězení stěhuje. Teď je na Aljašce. Pak bude v Argentině.“ Lstivě se na mě usmál, evidentně uvažoval, jak jsem chytrá. „Hádej proč?!“

„Nevím... Počkej! Kvůli slunečnímu svitu.“ To dávalo dokonalý smysl. „Touhle roční dobou je na Aljašce den skoro neustále – ale v zimě je tam zase pořád noc.“

Vypadal, že můj úsudek na něj zapůsobil mnohem víc než moje úspěšně složená zkouška. „Kdyby se nějaký vězeň pokusil o útěk, měl by to dost těžké.“ Ve slunečním světle by se žádný Moroj daleko nedostal. „Ale přes zabezpečení stejně nikdo neuteče.“ Snažila jsem se nevnímat, jak beznadějně to zní.

„V tom případě teď bude vězení asi hodně daleko na severu Aljašky,“ prohlásila jsem a zadoufala, že z něj třeba dostanu přesnější lokaci. „Tam by bylo víc světla.“

Zasmál se. „To ti nemůžu prozradit ani já. Tuhle informaci strážci tají a schovávají ji na svých velitelstvích.“